

EL NOSTRE PLANETA

Era el 25 de juny de 2000.

En un matí solejat, els nens ja havien acabat l'escola i se'ls veia a la platja jugant amb l'arena o tirant-se poals d'aigua.

El meu germà, el nostre ca i jo ens havíem d'anar amb l'àvia un mes, per fer-li companyia, ja que el padrí havia mort feia una setmana. Deien que era per una contaminació ambiental, molta pol·lució a l'aire. Però era estrany perquè ells vivien davant la platja on les ones colpejaven les roques llises i brillants i allà no hi havia res que pogués fer que es morís. Però jo sabia que el padrí havia fet feina a una fàbrica feia molts d'anys, pot ser era aquella la causa.

Fèiem les maletes, quan, de sobte, la mare va entrar a l'habitació d'un cop, estava molt estressada i no sabia per què, i em va dir:

- Llucía, s'acaba d'incendiar la gasolinera!!!

- A mi m'és igual, com no hi ha hagut morts, ni ha hagut més accidents, només ha passat una vegada...- vaig contestar jo.

Després de dos dies, per la televisió, va sortir un home a la mar mort. Devora d'ell hi havia molts residus de vaixells i hi havia quaranta peixos plens de plàstic.

De cada dia hi havia més morts.

Ja feia una hora que érem a casa de l'àvia i el meu germà es va anar al parc. Després d'una estona, va cridar:

- Llucía, aquí hi ha un cranc ple de plàstic!

El vàrem ajudar i el vàrem ficar a la mar una altra vegada. Quan el ficàrem a la mar vàrem trobar un grup de peixos ofegats pel plàstic. Tota la família estava preocupada pel que estava passant i aquella mateixa nit, a les notícies, va sortir que d'aquí a vint anys tot el món estaria contaminat.

Al dia següent, el meu germà, l'àvia i jo ens anàrem al poble a comprar una jogueta pel nostre ca. I anàrem a una tenda de cans.

A la plaça, la padrina ens donà vint euros a cada un per comprar-nos el que volguéssim. El meu germà va anar a una tenda de futbol, li encantava el futbol. Ell era del Mallorca. Jo, en canvi, vaig veure una tenda de màgia molt interessant. No hi havia ningú dintre, només la dependenta. Hi vaig entrar i hi havia una dona molt estranya. Duia el pèl de color negre oscur com la foscor i una roba molt bruta, devia tenir uns vuitanta anys. Ella em va dir:

- Vine, vine, nineta, t'ensenyaré una cosa que canviarà el futur.

Jo hi vaig anar amb ella, a una sala petita. Pareixia que estava plena de màgia.

- Mira, llegeix això:

Hola, sóc na Lluçia de gran, si llegeixes això és perquè d'aquest món ja no quedarà res d'aquí unes hores. Sóc al 2070, has de seguir aquestes instruccions:

- *Si ja saps que hi ha contaminació, és el començament d'una catàstrofe.*
- *Has de dir als estats que tanquin les fàbriques, contaminen molt.*
- *A poc a poc els glaciars es derretiran.*
- *Ja no podreu ni nedar a la mar perquè estarà contaminada, ni podreu menjar peix perquè estarà ple de plàstic.*
- *No podreu sortir de casa perquè estarà tot contaminat.*
- *Ho has de dir a tothom si no el futur dels altres no arribarà i el teu acabarà abans de que t'ho esperis.*
- **SALVA EL PLANETA**
- *Posa un granet d'arena, o millor milions granets d'arena.*

Lluçia

21-4-2070

Jo em vaig quedar al·lucinada i vaig sortir corrent d'aquell misteriós lloc.

Vaig estar uns dies pensant en aquella nota, que jo mateixa havia escrit!!!

Al final vaig pensar i vaig arribar a una conclusió:

Si volem que els del futur tinguin una vida sense contaminació, no podem destruir el nostre propi planeta.

Al final ja havia arribat el 2070 i el món va quedar destruït.

Milions de persones van morir, només van quedar 2000 persones, jo inclosa. Ens anàrem a viure a Mart, però no era el mateix.

Havíem destruït el nostre propi planeta i jo ho vaig intentar amb totes les meves forces, però ningú em va fer cas.

Per això ara estic viva.

ROSETA(pseudònim)